

Nem ünnepeltem március idusán...

(avagy Popely Gyula, a Károli Egyetem rektora és a Székesfehérvári Törvényszék)

(folytatás az első oldalról)

De térjünk vissza a választásokhoz. Mivel Popely szlovák-magyar kettős állampolgár, utána néztem, hogy vajon Szlovákiában milyen funkciót töltött be korábban. A Szlovák Nemzeti Emlékezet Hivatalának honlapján érdekes adatot találtam róla. Egy olyan listán szerepel a neve, amely lista a titkosszolgálatba felvett vagy a titkosszolgálat által megfigyelt emberek névsorát tartalmazza. A hivatalos fordítás szerint Popely Gyulát 1981-ben felvették e szervezetbe. Ez elég volt nekem ahhoz, hogy figyelmeztessem Vona Gábort, a Jobbik elnökét erre a kis történetre. Ám közben oknyomozásom során kiderült más is. Popely Gyula 2009 januárjában, Révkomáromban (ma Komarno) egy fiatal anyukát hátulról megütött két kiskorú gyermeke szeme láttára, majd Dráfi Mátyás révkomáromi színművész és más tanúk szerint, Popely elszaladt a helyszínről. Az is kiderült, hogy lakcíme hamis, ugyanis a Károli Gáspár Református Egyetem kollégiumából évekkal ezelőtt elköltözött, de máig ezt használja magyarországi címeként, s ezzel immár magyar törvényt is sért (1992. évi LXVI. törvény és a 146/1993. (X.26.) korm. rendelet). Erre még az alábbiakban visszatérünk, bár ez sem zavarta a bírónót.

A mindezen információkat megküldtem Vona Gábor elnöknek, aki bizonyára bokros teendői okán semmilyen intézkedést nem tett, ám hála Istennek Popely nem került be a magyar Parlament falai közé magyar képviselőnek azok után, hogy Szlovákiában is indult korábban parlamenti képviselőnek, s ott sem nagy sikerrel.

Egy év elteltével Popely a Székesfehérvári Törvényszéken polgári pert indított ellenem azért, mert egy általam ismeretlen honlapon megjelent a Vonának írt levél. Azt, hogy ki helyezte el ott, és milyen okból, talán mondani sem kell. Azonban a per teljes lefolytatása, a bíró csapnivalóan rossz és elfogultságra utaló pervezetése, valamint és az első fokú ítélet azt a vélemény generálja, hogy a Jobbik vagy más politikai szervezet igen nagy befolyással bír Székesfehérvári Tör-

vényszékre.

A bírónó, dr. Morócné dr. Medgyasszay Júlia semmilyen bizonyítékot nem volt hajlandó figyelembe venni, a koronatanút, azaz, a Popely által megvert fiatal anyukát és a megvert fiatalasszony édesanyját sem volt hajlandó tanúként meghallgatni annak ellenére, hogy Szlovákiában büntetőpert indítottak Popely ellen az eset kapcsán. (Idézni sem kellett volna őket, ugyanis ott voltak az utolsó tárgyalási napon.) A beadott bizonyítékokat feltehetően nem is olvasta, nem is tanulmányozta a bírónó, noha Popely Gyula drasztikus viselkedése miatt a gyermekek, akik látták anyjuk megverését, máig pszichológushoz kénytelenek járni. A Pszichológus felajánlotta a bíróságnak, hogy kérés esetén az ügyről a bíróság részére jelentést készít. Popely kifogásolta, hogy lakcímeinek valóságát megkérdőjeleztem, így kénytelen voltam a Károli Gáspár Református Egyetem rektorától, prof. dr. Balla Pétertől erre vonatkozólag felvilágosítást kérni. A rektor a mundér becsületét védve nem adott pontos választ, csak annyit írt meg levélben, hogy már nem lakik ott Popely Gyula... A bírónót ez sem zavarta, mint az sem, hogy Popely Glatz Ferencre hivatkozva indította a pert, mondván, Glatz volt az, aki kapacitálta őt ennek megtételére. Glatzot sem idézte, ezen állítás „megerősítése” érdekében. Az sem zavarta a bírónót, hogy Popely valótlan állításokkal vezette félre a bíróságot, s például olyan érthetetlen pitiáner dolgokat állított, amelyek szavahihetőségét mélyen aláásták. Ilyen megalomániás állítása volt, hogy felesége aneszteziológus főorvos egy pozsonyi kórházban. A kórház honlapján egészen más áll. A bíróságot ez sem zavarta...

Popely ügyvédje, dr. Gyurta Tibor Roland is példátlanul bizonyította Popely sérelmeinek valóságát. Többek között az egyik gyöngyszem az volt, hogy Popely felesége biztosan „csak az egyik” főorvos... a másik hasonló ügyvédi gyöngyszem, hogy nem Popelyt vehették fel a titkosszolgálatba, hanem az aktáját... A dolog csattanója pedig elképesztő. A bíróság de facto hozzá nem értését és a feltehető politikai befolyás általi érdeklenségét feltételezi, hogy Popely egy 1974-es papírral igazolta, hogy őt nem vették fel 1981-ben a

csehszlovák titkosszolgálatba, Danás-barátjának aláírásával.

A történet vége, hogy bár a honlapon való megjelenés volt a per tárgya, annak senki nem ment utána, hogy ki és kinek az engedélyével tette ki a Vonának írt levelet a „magyarifjusag.hu” oldalra. Mert ez sem érdekelte a Székesfehérvári Törvényszéket. Így Popely, a gyermekek lelkét összetörő, nekik állandó stresszt okozó kettős állampolgár - aki valamilyen oknál fogva kettős állampolgársága ellenére szavazhatott a fennálló szlovák törvényekkel szemben a minapi előrehozott választásokon (míg a száz esztendő tanárnótól elvették e jogát is) -, mint a kaszinóban, első fokon nyert tőlem egymillió forintot... amely eredetileg hat-százezer lett volna, de idő közben Popely emelte a tétet. Valamiből mindenkit ki kell fizetni...

Az ügy maga elképesztő, a Törvényszék magatartása szintén az. A Székesfehérvári Törvényszék alkotott egy révkomáromi Malina Hedvig ügyet, amely ügyet Szlovákiában feltehetően egészen másként ítélt meg. A per ugyanis ott még folyik. Megalázva - feltehetően politikai indíttatásra - egy felvidéki magyar családot, két ártatlan gyereket, és egy magyarországi újságíró, aki csupán a magyar parlament tisztaságát akarta védeni egy pártelnöknek írt levéllel. Ma tehát Magyarországon egy magánlevélért is büntet a bíróság, s nem azt, aki a magánlevelet az interneten megjelentette... Ünneplés helyett tehát 2012. március idusán ezen az ügyön gondolkodom, miközben írom az „Istenek talárban” című könyvemem. Erős a gyanúm, hogy Tóásó Előd örülhet, hogy nem a Székesfehérvári Törvényszék ítélezik fölötte.

Ps: Popely odáig ment, hogy szintén magyarországi (szentendrei) bírósággal akarja a révkomáromi verekedését igaztalan állításként megítéltetni úgy, hogy az esetről írt interjú miatt feljelentette a megvert édesanyját, a lapcsaládot, amelyben megjelent az interjú, s az újságíró, aki lejegyezte azt...

Mit lehet tenni? Magyarországon talán nem sokat... végigjárva a hazai jogi lehetőségeket, végül talán a brüsszeli bíróság valóban igazságot szolgáltat majd... mert Magyarország immár NEM JOGÁLLAM!

Amiről nem beszélünk...

Az elmúlt napokban többször beszélgettem Lajtán túli vállalkozókkal, akikről azt kérdeztem: mi lehet az oka annak, hogy a volt szocialista országokban, amelyek nemrég csatlakoztak az Unióhoz, az árak ugyanazok, mint a nyugati árak, a munkavállalók bére rendkívül alacsony, miközben a nagyvállalkozók és multinacionális cégek adózott nyeresége összességében is a nyugati színvonalon van. A vélemények lesújtóak... összegzem nevek nélkül a véleményeket, hiszen nem kértem engedélyt az uraktól nevük említésére:

A nyugati vállalkozók, iparosok és gyárosok nem valamiféle proletár, korábban a gyárból lopó és a szocialista mentalitás és lehetőségek által lettek cégtulajdonosokká. Ezek az emberek hozzászórtak az évtizedek, évszázadok alatt ahhoz, hogy a profitot csak jó áruval, a jó árut pedig elégedett és viszonylag jól élő munkásokkal lehet elérni. Az ismeretlen volt és ma is ismeretlen a nyugati világban, hogy valaki az állami bevételt megpróbálja elsíbolni, nem megfizetni. Az ilyen hamar lebukik. Az is ismeretlen a nyugati országokban, hogy a munkások bérét ellopja a munkaadó. Ez a volt kommunista országokban viszont természetes. Ezekben az országokban a vállalkozók - és itt a jól menő nagyvállalkozókra és a közepes vállalkozókra gondolok - többsége primitív pénzember, aki a korábban összelopott vagyontól lett gazdaggá, abból alapított céget, és számá-

ra nincsenek erkölcsi normák, csak a pénzt látja. Amíg a nyugati vállalkozónak az éves tiszta nyeresége az összbevétel 17-18%-a, addig a volt kommunista országokban arra törekednek a munkaadók, hogy a nyereségük az éves összbevétel 80 %-a legyen. Ennek köszönhető az a sok visszaélés, amelyről az Unió is tud, de tudnak azok a befektetők, akik következetesen kerülnek a volt kommunista országok vállalkozóival való szerződés-kötést. Az információk rendelkezésre állnak Nyugaton, és mindent tudnak a volt kommunista országokban történő elképesztő ügyekről, olyan súlyos visszaélésekről, amelyek Nyugaton elképzelhetetlenek.

A munkaszüneti vagy állami ünnepnapokon például úgy dolgoztatnak munkásokat egy-egy beruházáson az alvállalkozók, hogy eldugják a munkásokat szállító autót, és vagyonőrt vagy portást (illetve annak a főnökét) lefizetik, hogy ne engedjen be senkit a beruházás területére (most bővítendő gyártelepről van szó), mondja azt, hogy nincs ott senki.

Azt is tudják beszélgetőpartnereim, hogy az ilyen munkálató ezeken a napokon is csak a hétköznapi fizetett bért adja meg a dolgozónak, mondván, hogy sorban állnak a munkanélküliek az esetleg több bért követelő dolgozó helyére...

A kommunista szakszervezeteket olyan politikai csürhének tartják Nyugaton, amelyeknek vezetőit a munkaadók fizetik (le)... nem is rosszul. Zürichi beszélgetőpartnerem úgy összegezte a kérdést, hogy ezekben az országokban sem kellene, hogy a dolgozók rosszul éljenek, és csődbe menjenek a családok, de a kapzsiság és a politikai magaslatokig érő maffia nem enged az elért extraprofitból, főleg nem a dolgozók javára. Tud olyan svájci üzletemberről, aki Budapesten kirabolta saját svájci cégét, majd felje-

lentette a magyar dolgozóit, és a bíróság nem őt, hanem a dolgozókat ítélte el. A svájci cégvezető tanúja egy eltiltott magyar ügyvéd volt, aki az eltiltás ellenére ma is az egyik minisztérium oroszországi szakértője... Na, ilyen sincs nálunk... - mondta zürichi barátom.

Nyugaton nincs olyan, hogy a szabadságot nem adják ki és nem is fizetik, viszont a szabadság kivételéről szóló papírt aláírják. Nálunk ezért börtön járna, önkönnél az ellenőrzés finoman fogalmazva „nem megfelelő”, tehát lehet csinálni - mondja a bécsi vállalkozó. Ez a kérdés az utóbbi időben többször szóba került az Unióban is, mint az is, hogy az ügynökségeken vagy kft-ken keresztül Nyugaton vagy hazájában alvállalkozó munkavállalóként dolgozó munkás béréből szabályosan lop a munkaadó. Minden elvégzendő munkának megvan az ára, ami nem az alvállalkozó által dolgoztató emberek bérét illeti. Az egy olyan külön költség, amely a munka árából független. Ehhez képest a volt kommunista országok munkaadói, mint alvállalkozók meglopják a dolgozóikat, és azoknak a béréből majdnem ötven százalékot csalnak le, amely összeg magánzsebbe megy.

Nos, ezért van önkönnél rabszolgatartás. Nincsenek önkönnél törvényeik, és ha vannak, akkor azok csak a parlamentben érvényesek. Az életben nem, mert akik ellenőriznek, azokat is lefizetik. Önkönnél - mondta müncheni beszélgetőpartnerem -, soha nem lesz rend, és mindig rabszolgák maradnak. Mert a kommunizmus kiölte az erkölcsi hagyományait, az értékeket. Önkönnél azonban újra és újra a kommunista vezetés kell.

A legapróbb dolgokban éppen úgy erkölcstelenek ezek az államok, és ezek a társadalmak, mint a legnagyobbakban. Mi sem bizonyítja ezt jobban, mint az Önök képviselői az EU-ban. Mi Münchenben, Bécsben vagy Londonban csak szörnyülködünk azon, hogy például egy EU-s képviselő, aki magyarul beszél, magyar adóforintjaiból ül az EU parlamentjében, Magyarország nyomja a víz alá. Ez nálunk elképzelhetetlen szerkesztő úr... - fejezi be legyintve és láthatóan felháborodva a londoni áruház igazgatója... akinek szépapja Kolozsvárott gyárat üzemeltetett... valamikor az 1820-as években.

S. Gy.